

681

Besluit van 16 december 1992, houdende regels voor de vergoeding die een advocaat ontvangt voor rechtsbijstand ingevolge het bepaalde in artikel 817 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Justitie, van 12 november 1992, stafafdeling Wetgeving Privaatrecht, nr. 263435/92/6.

Gelet op artikel 817 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering; De Raad van State gehoord (advies van 26 november 1992), nr. W03.92.0552;

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Justitie van 8 december 1992, nr. 268554/92/6;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

Advocaten en procureurs die rechtsbijstand hebben verleend op grond van een toevoeging krachtens artikel 817 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, ontvangen daarvoor een vergoeding die overeenstemt met de vergoeding die aan advocaten en procureurs volgens de voorschriften van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand, Stb. 1983, 168, toekomt voor rechtsbijstand in zaken van echtscheiding, scheiding van tafel en bed en ontbinding van het huwelijk na scheiding van tafel en bed, met inbegrip van de nevenvorderingen en de voorlopige voorzieningen.

Artikel 2

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 1993.

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt op grond van het bepaalde in artikel 25a, vijfde lid jo. vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

's-Gravenhage, 16 december 1992

Beatrix

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto

Uitgegeven de *dertigste* december 1992

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

NOTA VAN TOELICHTING

In het tweede lid van artikel 817 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, zoals dat artikel komt te luiden ingevolge de Wet van 1 juli 1992, Stb. 373, tot wijziging van het scheidingsprocesrecht, welke wet op 1 januari 1993 in werking treedt (Stb. 530), is geregeld dat aan een echtgenoot die in een scheidingsprocedure betrokken is of zal zijn en die zich op grond van een geestesstoornis in een ziekenhuis, verpleeginrichting of psychiatrische inrichting bevindt als in het derde lid van het artikel gespecificeerd, op bevel van de rechter door het bureau van consultatie een advocaat wordt toegevoegd, die daarvoor van overheidswege een vergoeding ontvangt. Dit stelsel komt in de plaats van dat van het vroegere artikel 820a Rv dat inhield dat de rechter in deze gevallen aan de andere echtgenoot ambtshalve het bewijs oplegde dat het huwelijk duurzaam is ontworcht.

Het onderhavige ontwerp-besluit strekt ertoe, aan te geven volgens welke criteria de bedoelde vergoeding zal dienen te geschieden. Voorgesteld is daartoe aan te sluiten bij het Besluit vergoedingen rechtsbijstand. Het gevolg van deze constructie is dat de desbetreffende advocaat een vergoeding zal ontvangen die overeenstemt met datgene wat een advocaat terzake van een scheidingsprocedure ontvangt indien hij is toegevoegd krachtens het bepaalde in de Wet rechtsbijstand aan on- en minvermogenden en het daarbij behorende, al genoemde Besluit vergoedingen rechtsbijstand. Een belangrijke afwijking is hierbij echter, dat in de hier bedoelde gevallen geen eigen bijdrage verschuldigd zal zijn. Er wordt niet verwezen naar de regeling van de eigen bijdrage in artikel 9 Wet rechtsbijstand aan on- en minvermogenden, die dus niet van toepassing is. Het is niet gewenst dat in deze gevallen de toevoeging afhankelijk wordt gesteld van een eigen bijdrage. Het zal namelijk niet altijd mogelijk zijn tijdig vast te stellen of en in hoeverre de betrokkene tot het betalen van een eigen bijdrage in staat is. Toch zal de toevoeging ook dan moeten plaatsvinden. Overigens blijft deze toevoeging, blijkens de tekst van artikel 817 tweede lid Rv., achterwege indien de betrokkene reeds een advocaat heeft. Dit betekent tevens dat deze betrokkene, indien hij daartoe bereid en in staat is, in voorkomende gevallen ook kan besluiten, voor eigen rekening een advocaat te nemen.

Dit besluit treedt op hetzelfde moment in werking als de wet van 1 juli 1992, Stb. 373, houdende herziening van het scheidingsprocesrecht, te weten 1 januari 1993.

De Staatssecretaris van Justitie,
A. Kosto